

STANOWISKO

Okręgowej Rady Adwokackiej z dnia 23 października 2020 r.

w sprawie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 22 października 2020, sygn. K1/20, stwierdzającego, że **art. 4a ust. 1 pkt 2 ustawy z 7 stycznia 1993 o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży** (Dz.U. z 1995, nr 17, poz. 78 z późn.zm.) **jest niezgodny z art. 38 w związku z art. 30 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.**

Podtrzymując swoje stanowisko odnośnie do wadliwości powołania do składu Trybunału Konstytucyjnego RP tzw. dublerów i ich następców, powodujące formalną wadliwość orzeczenia z dnia 22 października 2020 r., sygn. K1/20, czyniącą to orzeczenie orzeczeniem nieistniejącym, Okręgowa Rada Adwokacka w Warszawie, mimo to widzi konieczność odniesienia się do jego merytorycznej treści.

Okręgowa Rada Adwokacka w Warszawie, zachowując poszanowanie dla poglądów i przekonań Polek i Polaków oraz podkreślając fakt, że prawo do życia jest prawem przyrodzonym każdego człowieka, podziela pogląd przedstawiony przez sędziego Trybunału Konstytucyjnego Leona Kieresa w zdaniu odrębnym do tego orzeczenia, że matkom i ich rodzinom, które otrzymują informację o dużym prawdopodobieństwie ciężkiego i nieodwracalnego upośledzenia płodu albo nieuleczalnej choroby zagrażającej jego życiu, należy się szacunek, współczucie i wsparcie ze strony państwa.

Okręgowa Rada Adwokacka w Warszawie podziela przeświadczenie, że sytuacje określone art. 4a ust.1 pkt 2 ustawy są powodem niewyobrażalnego cierpienia matki i jej rodziny oraz mogą być przez nią postrzegane, jako źródło cierpienia nienarodzonego jeszcze jej dziecka. Wysokie prawdopodobieństwo ciężkiego i nieodwracalnego upośledzenia płodu albo nieuleczalnej choroby zagrażającej jego życiu, graniczące z pewnością obumarcia płodu jeszcze w łonie matki bądź zaraz po narodzeniu się dziecka, nie mogą być lekceważone przez ustawodawcę, ani tym bardziej nie mogą stanowić podstawy penalizacji zachowań związanych z wcześniejszym zakończeniem cierpienia zarówno matki jak i płodu. Dramatyczna sytuacja życiowa, w której – w sposób niezawiniony – postawiona została matka i jej rodzina wymaga szczególnej wrażliwości i wsparcia ze strony państwa nie zaś oczekiwania heroicznego postaw. Państwo zaś nie powinno potęgować tego cierpienia wskutek sankcji karnych, a pośrednio i obowiązku trwania w sytuacji traumatycznej, zdeterminowanej jedynym możliwym z medycznego punktu widzenia rozwiązaniem.

W konsekwencji powyższego oraz biorąc pod uwagę fakt, że art. 4a ust. 1 pkt 2 ustawy nie był zmieniany od 1997 rok, ani nie odbyły się żadne konsultacje społeczne, Okręgowa Rada Adwokacka w Warszawie przyłącza się do stanowiska osób kontestujących orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 22 października 2020, sygn.K1/20, uznające, że art. 4a ust. 1 pkt 2 ustawy z 7 stycznia 1993 o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz.U. z 1995, nr 17, poz. 78 z późn.zm.) jest niezgodny z art. 38 w związku z art. 30 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.